

718/1443 – وَعَنْهُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَثَلُ الْبَخِيلِ وَالْمُنْفِقِ، كَمَثَلِ رَجُلَيْنِ، عَلَيْهِمَا جُبَيْتَانٍ مِنْ حَدِيدٍ، مِنْ ثُدِّيهِمَا إِلَى تَرَاقِيهِمَا، فَأَمَّا الْمُنْفِقُ: فَلَا يُنْفِقُ إِلَّا سَبَغَتْ، أَوْ وَفَرَتْ عَلَى جَلْدِهِ، حَتَّى تُخْفَيَ بَنَاهُ، وَتَعْفُوَ أَثْرُهُ. وَأَمَّا الْبَخِيلُ: فَلَا يُرِيدُ أَنْ يُنْفِقَ شَيْئًا إِلَّا لِرِقْتْ كُلُّ حَلْفَةٍ مَكَانَهَا، فَهُوَ يُوْسِعُهَا وَلَا تَسْسِعُ». .

718.1443. Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «**Бахил билан садақа берувчи худди эгнида кўкрагидан то бўғзигача темир совут бор икки кишига ўхшайди**», дедилар».

Бошқа бир ривоятда айтилишича, Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳу Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг «**Бахил билан инфоқ қилувчи худди эгнида кўкрагидан то бўғзигача темир совут бор икки кишига ўхшайди. Нафақа қилувчи нафақа қилар экан, (совут) унинг танаси узра чўзилиб [ёки узайиб] бораверади, ҳатто унинг бармоқларини ҳам ёпади ва (қадамининг) изини ўчиради. Бахил эса ҳеч нарса нафақа қилишни истамагани сари ҳар бир ҳалқа ўз ўрнига ёпишиб олади, уни (совутни) кенгайтиришга ҳаракат қиласи, лекин у кенгаймайди**», деяётганларини эшитган экан.

Ҳасан ибн Муслим буни Товусдан «**совут ичидаги**» деб келтирган.

Изоҳ: Совут (жубба) одатда кичкина ҳалқачаларни бир-бирига киргизиш орқали ясалган. Сахий одам хайру эҳсон қилгани сари эгнидаги совути кенгайиб, узайиб бориб, бутун танасини ҳимоя қилган киши каби бало-офатлардан сақланиб, натижада кўнгли ёзилиб боради. Бахил эса совутининг ҳалқалари зичлашиб, бир-бирига киришиб, бўғзига ёпишиб қолган одам каби ҳимоясиз бўлиб, борган сари зиқналашиб, қалби торайиб боради. У турли йўллар билан ўзига таскин истайди, аммо иложини топа олмайди.

NUBUVVAT MARVARIDLARI